

REZUMAT

Confluente ale metodelor regizorale în filmul documentar și cel de ficțiune în Europa Centrală și de Est, în primul deceniu al secolului 21

Volumul își propune ca temă confluentele metodelor regizorale în filmele documentare și de ficțiune contemporane din Europa Centrală și de Est. Lucrarea are ca obiect de cercetare metodele de lucru ale unor regizori care în încercările lor de a-și găsi propria cale. Cercetarea se bazează fie pe concluziile ideologice ale filmului documentar, fie pe metode regizorale ale acestuia.

Abordarea cercetării se bazează pe constatarea potrivit căreia filmul documentar servește drept conștiință a filmului de ficțiune. Cu alte cuvinte, când filmul de ficțiune se îndepărtează de realitatea socială, de obicei se naște o direcție realistă, care readuce filmul în planul studiului realismului social.

Metodologia de cercetare se bazează pe revelarea concepțiilor regizorale pe care se sprijină operele studiate. Fazele acestui proces sunt: 1. analiza detaliată a filmelor din următoarele puncte de vedere: structura narativă, distribuția și modalitățile de lucru cu actorul, concepția audio-vizuală, dar și concluziile pe care le putem extrage din studiul acestora; 2. demonstrația valabilității ideilor constatate, prin interviuri luate regizorilor studiați.

În ceea ce privește contextul internațional al literaturii cinematografice, interacțiunea dintre metodele regizorale ale documentarului și ale ficțiunii nu reprezintă o noutate. Fenomenul se întinde pe toată istoria filmului, începând cu *neorealismul italian*, *Direct Cinema* și *cinéma vérité*, continuând cu *Școala de la Budapesta*, cu *noul val ceho-slovac* și *Dogma 95*, până în zilele noastre, la *noul val românesc*.

Concluzia cercetării arată că abordarea realistă la care apelează tinerii cinești se bazează, pe de o parte, pe experiențele anterioare de interacțiune documentar-ficțiune, enumerate mai sus, dar pe care le dezvoltă fiecare în parte. În consecință, acele particularități care înainte erau numite detalii irelevante, menite să consolideze realismul operei, sunt considerate astăzi narațiuni pline de viață sau conținuturi periferice care nu numai că sporesc efectul realist, dar de multe ori chiar reprezintă nucleul operei. În același timp, punctul de vedere asupra documentarului este reînșuflețit de conceptul potrivit căruia ficțiunea e singurul mod de a surprinde realitatea.